

Ова књига припада:

.....

Садржај

Најбоља собица на свету.... страна 4

Тањина сукња за балет... страна 12

Ноћ у шатору .... страна 20

Маркова авантура.... страна 28

Пера хоће да помогне .... страна 36

Момо и колачи.... страна 44

Изворно објавио
Igloo Books Ltd
2011. godine
Cottage Farm
Sywell
Northants
NN6 0BJ
www.igloo-books.com

Copyright © Igloo Books Ltd

Издавач: Моно и Мањана
Суиздавачи: Ружно паче (Нови Сад),
Народна књига (Подгорица) и
Сладабони д.о.о. Бањалука
За издавача: Мирослав Јосиповић и Ненад Атанасковић
Главни и одговорни уредник: Срђан Крстић
Превод: Марија Стајић
Лектура: Свјетлана Манигода
Компјутерска припрема: Горан Скакић

Наслов оригинала: Stories for 5 year olds
Илустрације: Гарифалија Лефтери
Приче: Мелани Џојс

ISBN 978-86-7804-758-9

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије

?????????
ISBN 978-86-7804-758-9
COBISS.SR-ID 1????

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге
не сме се умножавати, чувати у доступној
бази података, нити преносити у било ком
облику или на било који начин (електронски,
механички, фотокопирањем, снимањем
или на неки други начин) без претходног
писменог одобрења власника права.

Приче за децу од 5 година

MONO i
MANJANA

Најбоља собица на свету

Мина је живела с мамом поред велике шуме. „Могу ли данас да направим себи собицу у шуми?“, питала је Мина. Али мама је одмахнула главом и рекла: „Мина, не смеш сама да идеш у шуму. Данас имам много посла. Можда ћемо сутра моћи да је направимо.“

Мина је била мало разочарана, па је отишла до суседне куће да види да ли је њена другарица Ања расположена за игру.

Мина и Ања су се играле лоптом и било им је забавно. Али у једном тренутку лопта им се откотрљала чак до ивице шуме. „У шуми је баш лепо и пријатно“, рекла је Мина. „Нисам сама, па се мама неће љутити ако мало завиримо у шуму.“ И тако је зашла међу дрвеће, а Ања је кренула за њом.

Свуда око њих птице су цвркатале и лишће је шушкало. „Хајде да направимо собицу“, рекла је Мина и отрчала до великог старог дрвета да сакупи гранчице. Међутим, нешто се померало у крошњи дрвета. Одједном се чуло веома гласно куцкање и ударање, а онда лупкање и тупкање. „Шта је то?“, питала је Мина покривши уши длановима.

„Чудовиште!“, повикала је Ања уперивши прст у сенку на великом стаблу. „И помера се!“

Мина је поскочила од страха и погледала у сенку. „Брзо, бежимо!“, вриснула је. Другарице су појуриле главом без обзира, трчећи што брже могу по лишћу, између дрвећа, све дубље у сеновиту шуму.

Кад су се зауставиле, Мина је погледала унаоколо и упитала:
„Где смо то ми?“

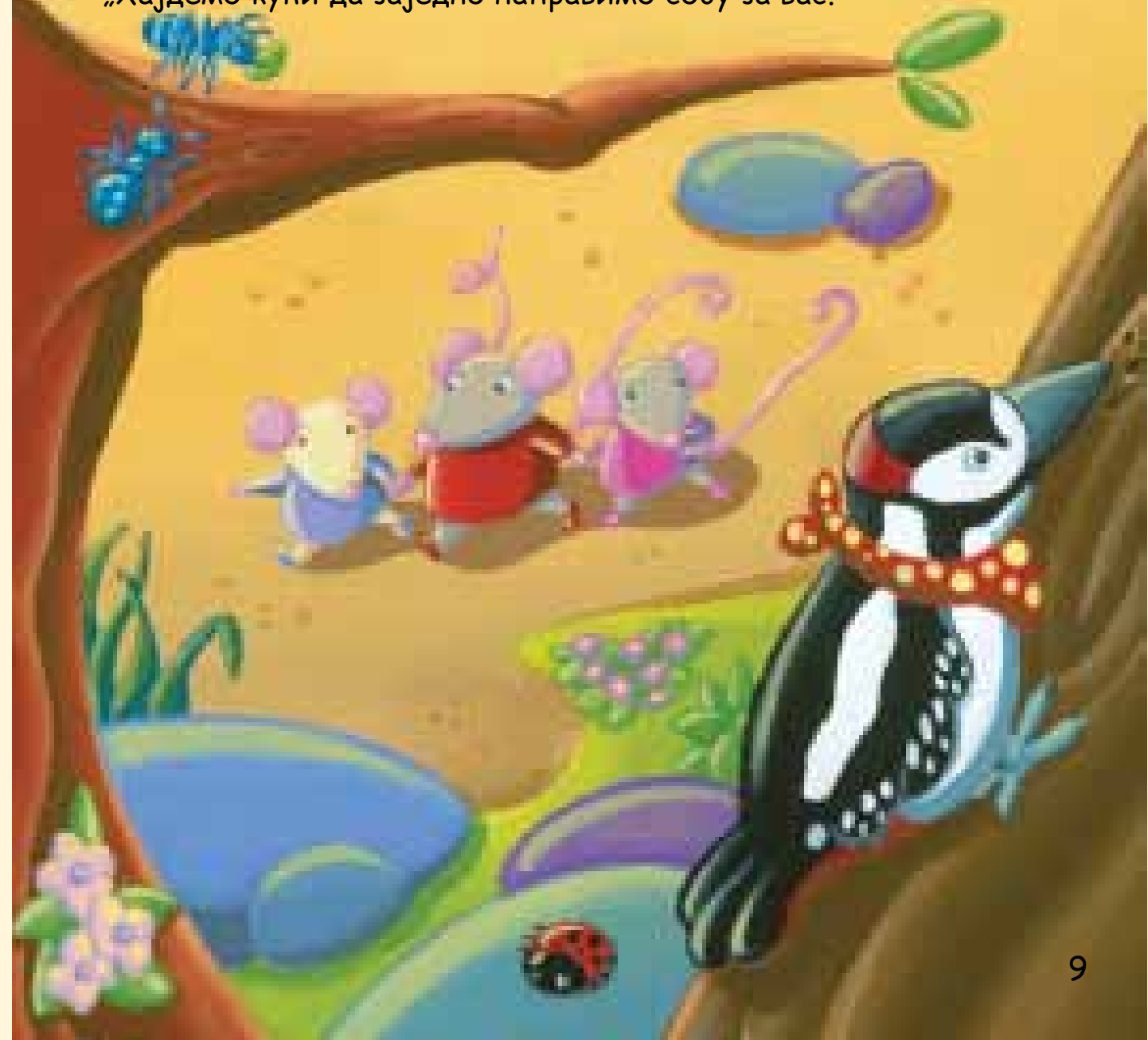
„Не знам“, одговорила је Ања, „али хоћу својој кући, плашим се.“

И Мина је била мало уплашена. Али тада су чуле како их неко дозива. „Мина, Ања, где сте?“ Била је то мама. Дошла је да пронађе Мину и Ању.

„Рекла сам вам да не улазите у шуму“, рекла је мама и чврсто их загрлила. Мина је испричала мами за собицу и за чудовиште на дрвету.

Мама се само осмехнула и рекла: „То је само детлић. Он нимало није страшан.“

Потом их је мама узела за руку. „Идемо, девојчице“, рекла је. „Хајдемо кући да заједно направимо собу за вас.“

Кад су стигле кући, мама им је дала прегршт ствари да направе собицу за играње. Било је ту старих, избледелих чаршава и меканих, вунених прекривача. Дала им је чак и јастучиће и старе шоље за чај. Недуго потом Мина и Ања су удобно седеле у својој лепој, новој собици.

Мама им је донела сок и колачиће. „Драго ми је што сте се безбедно вратиле кући“, казала је. „Обећајте ми да више никад нећете ићи у шуму осим у пратњи одрасле особе.“

„Обећавамо“, рекле су Мина и Ања. У шуми је било веома узбудљиво, али код куће су ипак имале најбољу собицу на свету.